

Vicent Calbet: 30 anys de pintura

per Jean Serra

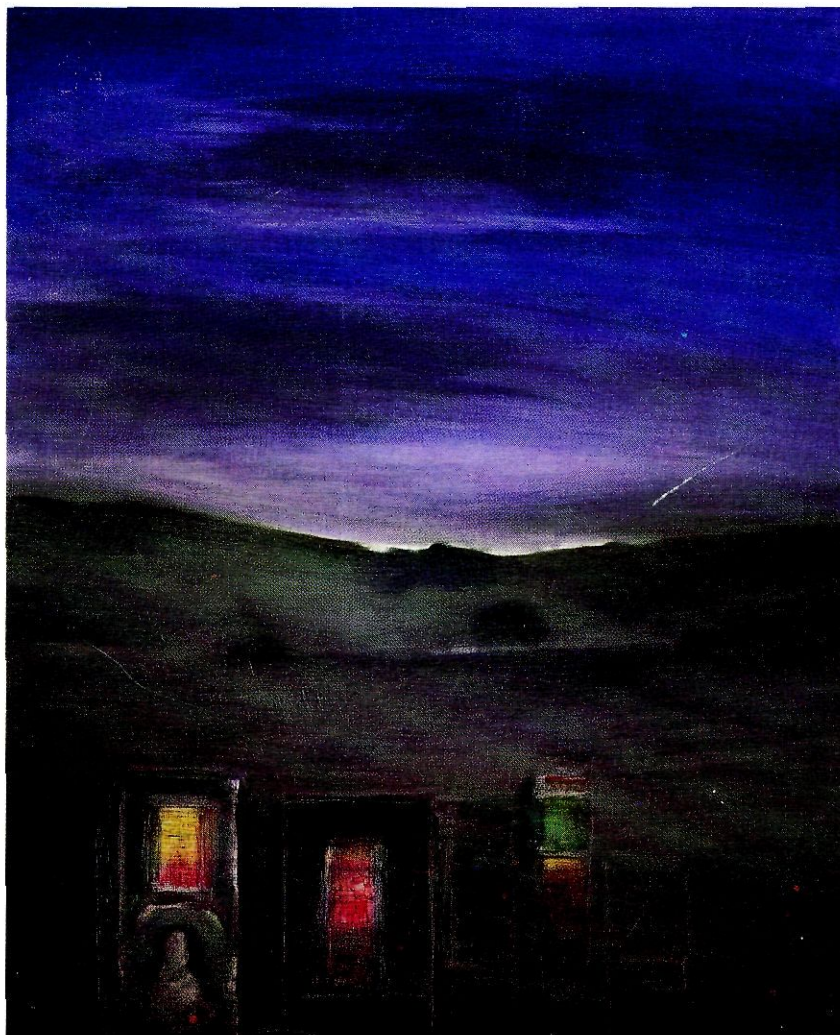
Enguany, Vicent Calbet, admirat artista, entranyable amic, celebra els seus trenta anys amb la pintura. Una magnífica exposició antològica de la seva obra ha inaugurat el marc incomparable de Ses Voltes, unes antigues dependències de les murades de la ciutat de Palma de Mallorca, restaurades per l'arquitecte Elías Torres, i actualment pertanyents al conjunt del Parc de Mar. L'exposició s'ha repetit al Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, ara en una nova i esplendorosa etapa, camí de recobrar per a la ciutat d'Eivissa, on Vicent Calbet va néixer fa poc més de mig segle, el ressò artístic que li correspon. Per tal de testimoniar-li el meu afecte, així com retre, una vegada més, homenatge a la seva obra admirable, ofereixo a la revista Eivissa unes notes escrites gairebé a nivell de dietari personal.

El que no em destrueix em fa més fort. (Friedrich W. Nietzsche)

El curriculum de Vicent Calbet és ja bastant llarg. Comença a exposar, si els llibres no enganyen, en 1960. Durant la dècada dels setanta, empaitat d'un excés de creativitat, duu a terme cinc exposicions en un any, experiència que el menà

a l'esgotament. Passa després un temps sense mostrar els seus quadres en públic. Tanmateix, recuperant-se de revessos del destí, continua pintant i vivint. Reapareix, envigorit, en 1982 a la Galeria Berri, de Sant Agustí, exposant conjuntament amb Jussara, pintora brasilera aveïnada a l'illa. A continuació exposa a la Sala de Cultura

de "Sa Nostra" a Eivissa. L'èxit, com es mereix, l'acompanya. En cada exposició o en cada quadro, en el conjunt o en la part de Vicent Calbet se'ns revela tot tendresa, alhora passional i nostàlgic. És l'antiartista. Allunyat dels cercles minoritaris, defuig l'egolatria, la superficialitat i la bajanaria. Ell estima, per damunt de tot, la vida i

algunes coses bones del món. Gaudix dels menjars, és fidel als amics, alguns dels quals no saben res de pintura, o, almenys no hi teoritzen. Tant se val! L'important per a Vicent Calbet és transformar la vida en art. I això vol dir estimar molt les beutats de la naturalesa i les pròpies de la cultura. Qualsevol exposició és bona mostra del subtil art de Vicent Calbet. Plàcid, sentimental, més dramàtic que angosat, tot i la reconeguda influència d'Edvard Munch. Però hi ha altres presències en la plàstica de l'eivissenc. Pictòriques, cinematogràfiques i literàries. Tanmateix, Calbet les ha incorporat amb saviesa a la seva obra. Un recorregut pels rostres femenins, els arbres, la línia sinuosa dels puigs, els celatges tardorencs. També per l'interior del seu estudi... Temes a penes insinuats part darrere d'un vel de nostàlgia, d'una mena de gasa acarorada i suggerent... El gran amor de Vicent Calbet per unes formes de viure i una també personal manera d'entendre el món es manifesten amb força expressiva en els seus quadres, demostració d'un art en plenitud. Calbet és un artista experimentador que no trenca, tanmateix, en cap moment la placidesa que el caracteritza. Tècnicament s'ha proclamat en el collage, diversificant les matèries: bocins de cartó, fils de llana de diferents colors i gruixos, fragments de branquetes, estelles de fusta, fotografies, botons, capses de mistos, fils metàl·lics enrotllats... Tot, de prop, s'identifica, així com les vigoroses pinzellades. Però si us allunyeu prou del quadre i el mireu des de la distància escaient, apareix davant vosaltres el paisatge evocat, o la paret de l'estudi amb prestatges plens de llibres i objectes... En l'obra de Vicent Calbet es donen els signes de l'home de geni que sap subordinar a la seva voluntat les diverses i contradictòries formes de la matèria i les forces de l'esperit. On podrien escapar-se unes pulsacions violentes, apareix la sensualitat treballada amb delicadesa suprema, i, sovint imperceptible. On la feblesa podria fer acte de presència, sorgeix el vitalisme nostàlgic, la voluptuositat sàviament cana-litzada.

JEAN SERRA

Arran d'una inauguració

per Josep Marí

Dilluns, 15 de novembre.— Inauguració de l'antològica de Vicent Calbet al Museu d'Art Contemporani. Segons el meu parer, Calbet és el nostre millor pintor actual. La seva obra, endemés, és extensíssima i d'una gran diversitat. El seu traç, en el dibuix, és sensitiu i ajustat; el color i la textura, vibrants; el collage s'integra a l'oli o a la cera amb una discreció admirable i alhora amb una tremenda lluminositat.

Des de sempre m'ha fascinat la pintura obscura i intimista del Calbet dels anys cinquanta i seixanta. Les seves sèries de la murada, de cases de Dalt Vila, del conjunt arquitectònic del Convent, del seu interior tant solitari, sempre en penombra, eren l'expressió d'un artista d'una gran profunditat i solidesa.

Jo era encara ben criatura i ja sentia una gran atracció per la pintura de Vicent Calbet. La força dels seus quadres, sovint foscos, amb accents cridaners d'una llum màgica, em tenia el cor pres. Sen-

tia inquietud d'arribar a conèixer aquell artista tan diferent de tots, tan profund i dramàtic.

Un bon dia —crec que era l'any 59— jo pintava a l'aquarel·la pels voltants de la plaça de Vila. Se'm va acostar un jove d'escassa estatura i veu prima, i va semblar alegrar-se de veure aquell xitxarel·lo pintant pel món. Després em va oferir alguns tubets d'aquarel·la. Vaig pujar a un primer pis amb ell, i me'n va regalar tres o quatre. Allò era l'estudi d'un pintor, petit, atapeït d'estris i quadres. Era el primer estudi que jo veia d'un artista. No vaig gosar de demanar-li qui era ell, que tan amablement m'havia fet obsequi d'uns colors i m'havia obert el seu estudi. Però jo tenia l'íntima convicció que es devia tractar de Vicent Calbet. Uns mesos després ho vaig confirmar. La fortuna havia fet que jo anés a pintar justament a la vora de casa seva.

JOSEP MARÍ
(d'un dietari personal)